

VOJAZS – VARGA ZSOLT

hetven éve hogy...

fagyott rögre
rogytál hörögve
s jégvirágot izzadott
halott halvány homlokod
koldult végként
új hold fényénél
eltaposni írmagod
mellkasodra léptek lázas angyalok
csak a Csontbrigád fütyül örült dallamot:
meghalok
ma meghalok

fehér csendben
vérbe dermedt
sárga csillag
úgy ragyog
úgy ragyog

In memoriam Rejtő Jenő

Pilinszky-szavak margójára

kavics vagyok a hullámverésben
gyermekin lágy kéznek megteremtve
öröktől vágyva hogy a tenyérnek
szorítani s kacsázni legyen kedve

érezem a szíved dobbanni rajtam
Isten hatalma hogy kőként halljam
sós markodnak makacs szorítását
akartam tán mindig is akartam

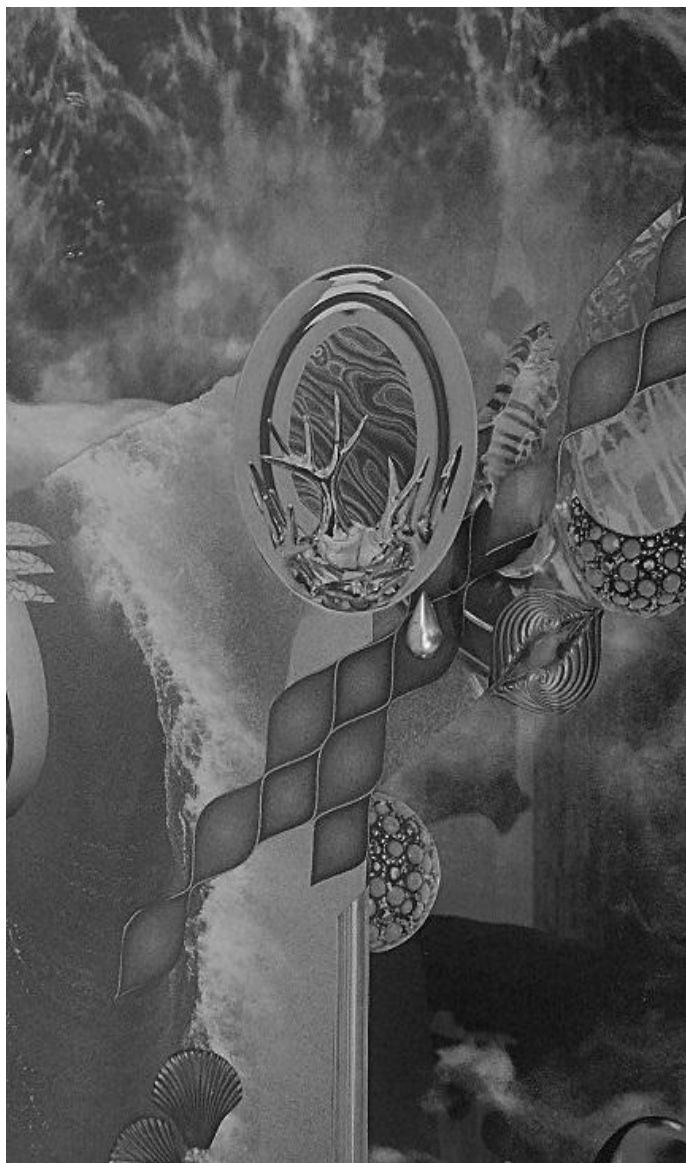
leszek neked hiába is engedsz
hajítasz a tajtékos tengerbe
erőt adsz hozzá hogy hangtalanul
az egész mindenséget zengjem be

Pilinszky János: Egy szenvedély margójára című művének parafrázisa

büszke tujánk

niczak
büszke tujánk
hósipkáját hetykén hordja
s derekán ráncot vet
a tél csillámfodra
vágy sóhaja borzongatja
hiába-zöld álmait
miért lett ő kertünk fattya
míg fényfüzerek
ölelkeznek
ezüstfenyő társain
óriás gömb mosoly-tükröt
dédelgetne untalan
és azt a szikrás csillagtrükköt
játszadozni kacagtató
új kaland

jégkönnyei égbe szálltak
s ajándékul angyalszárnyak
melengetni szíveket
lágú sugarú hajnalfényvel
aggattak rá
színes madár díszeket



VÉBER NOÉMI: A TENGER SZEME